

[Indenrigsministeren.]

munernes folk om, at det kunne nås på et år, og jeg tvivler på det. Men jeg takker for de tilsagn, der er givet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Der foretoges først afstemning vedrørende forslag til lov om ændring i lov vedrørende personlig skat til kommunen. (Om erhvervsskattens ophævelse).

Lovforslagets § 1-3 og dets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Man gik dernæst til afstemning vedrørende forslag til lov om ændringer i lov om erhvervsskattens afløsning i visse kommuner m. v.

Lovforslagets tekst og dets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at dette lovforslag ligeledes går direkte til tredje behandling uden udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Uden for dagsordenen giver jeg ordet til den højtærede socialminister for at han kan fremsætte de for hans vedkommende anmeldte lovforslag.

Socialministeren (Bundvad): Jeg har her ved den ære for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændring i lov om invalide og folkepension. (Om folkepension uden indtægtsregulering og om pensionstillæg m. v.) og forslag til lov om ændring i lov om pension og hjælp til enker m. fl. (Om pensionstillæg m. v.).

Lovforslaget om ændringer i invalide og folkepensionsloven går ud på at gennemføre den almindelige fulde folkepension,

som uden hensyn til modtagernes øvrige indtægter skal komme alle til gode, der er fyldt 67 år. I sammenhæng hermed foreslås der indført et nyt indtægtsreguleret tillæg, pensionstillægget, som skal komme pensionister, der ikke har indtægter eller kun har små indtægter ved siden af pensionen, til gode samt forbedringer af andre tillæg.

Lovgivningen om ydelse til samfundets gamle har altid søgt fastholdt det princip, at ydelserne fra det offentlige skulle være tilstrækkelige til sikring af fuld forsørgelse. Fra den første skønsmæssigt fastsatte aldersunderstøttelse i slutningen af forrige århundrede over aldersrenten til den nuværende indtægtsbestemte folkepension er der sket en væsentlig forøgelse af ydelsernes realværdi, en stigning, der afspejler den almindelige velstandsstigning og den skiftende opfattelse af, hvad der er tilstrækkelig forsørgelse.

Et andet vigtigt træk i udviklingen er den gradvise frigørelse fra forsørgelsesprincippet, idet den fulde ydelse har kunnet oppebæres ved siden af en stadig større indkomst. Afgørende herfor har været ønsket om at indrette reglerne således, at de opmuntrer til opsparing i de aktive år. Endvidere har man ønsket at skabe muligheder for at supplere ydelsen med arbejdsindtægt. Navnlige under de senere års høje beskæftigelsesniveau er det af største betydning, at reglerne om folkepension ikke hæmmer den enkelte i hans ønske om fortsat beskæftigelse ud over pensionsalderen, eventuelt blot i et mindre omfang svarende til hans kræfter og muligheder.

Da folkepensionen blev gennemført i 1956, blev denne udvikling ført et skridt videre, idet der dog dengang ikke helt var mulighed for at afskaffe fradragsreglerne; man måtte nøjes med at lempe dem yderligere, men indførte samtidig folkepensionens mindstebeløb, som ydes til personer over 67 år uden hensyn til modtagernes økonomiske forhold. Mindstebeløbet repræsenterer derfor den del af den almindelige folkepension, som man dengang mente at have råd til.

Nødvendigheden af at imødekomme hensynet til opsparing til alderdommen førte til, at man ved 2 love henholdsvis i marts 1960 og i februar 1962 indførte betydelige